

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/28/2021
Identifikačné číslo spisu: 1115202681
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1115202681.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a predsedníčiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Kataríny Pramukovej, v spore žalobcu: Občianske združenie Vidiacky parlament na Slovensku, so sídlom Kapitulská 13, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 37 803 174, zastúpeného advokátskou kanceláriou PETKOV & Co s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 50 430 742, v mene ktorej koná Mgr. Ivan Petkov, ako advokát a konateľ, proti žalovanému: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom Špitálska 4, 6, 8, 816 43 Bratislava, IČO: 00 681 156, zastúpenému advokátskou kanceláriou Martin Pavle s. r. o., so sídlom Pribinova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 860 450, v mene ktorej koná JUDr. Martin Pavle, ako advokát a konateľ, o určenie neexistencie práva na zaplatenie sumy 24.764,27 Eur a o zaplatenie sumy 14.216,82 Eur, vedenom na Okresnom súde Bratislava I, pod sp. zn. 28Cb/46/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. novembra 2018, č. k. 1Cob/111/2017 - 822, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 6. marca 2017, č. k. 28Cb/46/2015-739, žalobu zamietol s tým, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

2. Žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 29.01.2015 sa žalobca domáhal, aby súd určil voči žalovanému neexistenciu práva na zaplatenie sumy 24.764,27 Eur, a uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 14.216,82 Eur titulom náhrady škody a ďalej titulom finančného zadosťučinenia zaplatiť sumu 50.000,- Eur. Uplatnené nároky žalobca odôvodnil s poukazom na Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. Z2714013015401, ktorú uzavrel so žalovaným dňa 17.06.2010 (ďalej aj ako „Zmluva“ alebo „Zmluva o NFP“). Predmetom Zmluvy bola úprava práv a povinností zmluvných strán pri poskytnutí NFP na realizáciu aktivít projektu s názvom:

Rozvoj ľudských zdrojov Občianskeho združenia VIPA a (ďalej aj ako „Projekt“). Na základe Zmluvy o NFP (NFP = nenávratný finančný príspevok) sa žalovaný zaviazal zúčastniť sa na spolufinancovaní Projektu do výšky 95 % z celkových oprávnených výdavkov a za tým účelom poskytnúť žalobcovi NFP do výšky 150.385,- Eur (bod 3.1. písm. c) Zmluvy o NFP), a to formou kombinácie zálohových platieb a refundácie podľa bodu 5.1 Zmluvy o NFP. Žalobca sa zaviazal zabezpečiť vlastné zdroje financovania Projektu v zostávajúcej časti 5 % (bod 3.1. d) Zmluvy o NFP).

3. V súvislosti s žalobným návrhom týkajúcim sa určenia neexistencie práva na zaplatenie žalobca uviedol, že zúčtoval zálohové platby poskytnuté žalovaným žalobcovi na úhradu oprávnených výdavkov riadne v súlade so Zmluvou o NFP, a to žiadosťami o platbu č. 2, 6, 8 a 11 (ďalej len ako „ŽOP“) už v priebehu rokov 2010 až 2012. Žalovaným poskytnuté zálohové platby boli žalobcom riadne a v celom rozsahu použité na úhradu oprávnených výdavkov podľa účtovných dokladov - faktúr pripojených

k jednotlivým ŽOP. Následne žalovaný oznámil žalobcovi prostredníctvom ITMS portálu, ktorý slúži v zmysle bodu 4.2 Zmluvy o NFP inter alia aj na písomnú komunikáciu zmluvných strán, že niektoré z deklarovaných a uplatnených výdavkov považuje

za tzv. neoprávnené výdavky. Výšku spolu s dôvodom ich neuznania (krátenia) žalovaný špecifikoval v tzv. reportoch ku kráteniam jednotlivých ŽOP. Konštatovanie neoprávnenosti výdavku žalovaným malo za následok jeho zníženie a bolo odôvodnené podľa limitu z Usmernenia Riadiaceho orgánu č. N3/2007 aktuálneho znenia, a to bez akéhokoľvek ďalšieho vysvetlenia.

4. Celkové krátené deklarované výdavky podľa reportov k ŽOP predstavovali sumu spolu vo výške 43.369,77 Eur. Z dôvodu krátenia oprávnených výdavkov o sumu

24.764,27 Eur považoval žalovaný časť ním poskytnutých zálohových platieb žalobcovi

na úhradu oprávnených výdavkov za doposiaľ nezúčtovanú, a to v sume rovnajúcej

sa „kráteným výdavkom“. Z uvedeného dôvodu žalovaný žalobcu písomne upozornil,

že v zmysle Zmluvy o NFP, ktorej neoddeliteľnou súčasťou je aj Systém finančného riadenia štrukturálnych fondov a Kohézneho fondu, verzia 7.0, účinný od 01.02.2014

(ďalej aj ako „Systém finančného riadenia“), má žalovaný povinnosť zúčtovať

100 % z poskytnutej zálohovej platby najneskôr do 31. januára 2015. Rovnako žalovaný žalobcu upozornil, že nezúčtovanie 100 % poskytnutých zálohových platieb v tejto lehote

je porušením Zmluvy o NFP, v dôsledku ktorého má žalovaný právo od Zmluvy o NFP odstúpiť. Pre prípad nezúčtovania zálohových platieb do 31.01.2015 bol žalobca žalovaným upozornený na jeho povinnosť vrátiť celú sumu nezúčtovaných platieb, a teda sumu vo výške 24.764,27 Eur najneskôr do siedmich dní, t.j. do 07.02.2015 späť žalovanému. Žalobca odmietol postup žalovaného, podľa ktorého by mal byť žalobca povinný vrátiť „nezúčtované zálohové platby“ okamžite už v čase, kedy bolo žalobcovi oznámené, že časť ním deklarovaných výdavkov vo výške 24.764,27 Eur je žalovaným klasifikovaná ako neoprávnená v dôsledku nedodržania limitov podľa Usmernenia RO N3/2007, t.j. ešte v priebehu rokov 2010 až 2012.

5. Uvedené má podľa názoru žalobcu za následok právnu neistotu žalobcu: (i) vo vzťahu k ďalšiemu trvaniu Zmluvy o NFP, keďže žalovaný avizoval odstúpenie od Zmluvy o NFP so všetkými z toho plynúcimi právnymi dôsledkami spôsobilými ohroziť samotnú existenciu žalobcu; (ii) vo vzťahu k vzniku sekundárnej právnej zodpovednosti podľa zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskej únie v znení neskorších predpisov v spojení so zákonom č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách v znení neskorších predpisov, a to najmä zodpovednosti za porušenie finančnej disciplíny a hrozby uloženia pokút a penále; (iii) v krajnom prípade vo vzťahu ku hrozbe vyvodzovania trestnoprávnej zodpovednosti podľa druhého oddielu štvrtej hlavy zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.

6. Argumentácia žalobcu ohľadom nároku na náhradu škody sa týkala refundácie výdavkov žalobcom, ku ktorému došlo v dôsledku neoprávnených krátení žalobcom riadne zúčtovaných oprávnených výdavkov žalovaným. To znamená, že žalobca bol nútený uhradiť ďalšie oprávnené výdavky Projektu z vlastných prostriedkov v celom rozsahu, a to napriek tomu, že podľa Zmluvy o NFP mala byť účasť žalovaného na úhrade týchto výdavkov z prostriedkov NFP vo výške 95 %. Keďže žalovaný v rozpore so Zmluvou o NFP neposkytol žalobcovi časť NFP na úhradu oprávnených výdavkov Projektu, hoci na to bol a je zmluvne zaviazaný, žalobca bol toho názoru, že mu tým v priamej príčinnej súvislosti s porušením Zmluvy o NFP žalovaným vznikla skutočná škoda vo výške 14.216,82 Eur. Okrem iného

žalobca zdôraznil, že táto výška škody nezohľadňuje náklady, ktoré musel žalobca vynaložiť v súvislosti s obstaraním finančných prostriedkov potrebných na úhradu oprávnených výdavkov.

7. Ďalší žalobcom uplatnený nárok v žalobe sa týkal nekalosúťažného konania žalovaného, ktorý aj napriek odporúčaniam vládneho auditu, pokračuje v svojvoľnom jednostrannom „krátení“ plnení, na ktoré sa zaviazal vo vzťahu nielen ku žalobcovi Zmluvou o NFP, ale celoplošne vo vzťahu ku všetkým prijímateľom NFP v segmente služieb, ktoré žalobca ako aj ostatní prijímatelia NFP poskytujú pri realizácii Projektu (projektov) v súťažnom prostredí ponuky a dopytu po týchto službách. Konanie žalovaného má pre žalobcu a ostatných prijímateľov NFP, vzhľadom na ich právnu povahu „neziskových organizácií“, fatálne existenčné dopady, ktoré sú spôsobilé privodiť ich úplný zánik, a teda aj vyradenie z účasti na hospodárskom živote. Toto konanie žalovaného žalobca vyhodnotil ako v rozpore s dobrými mravmi súťaže a súčasne spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi, iným súťažiteľom a vo svojich dôsledkoch aj spotrebiteľom. Výšku primeraného finančného zadostučinenia žalobca stanovil na sumu 50.000,- Eur, a to s prihliadnutím na charakter konania žalovaného, výšku spôsobenej škody a poškodenie dobrého mena žalobcu v spoločenskom i hospodárskom živote.

8. Okresný súd Bratislava I, uznesením zo dňa 3. júna 2016, č. k. 28Cb/46/2015-379, výrokom I. konanie v časti istiny vo výške 50.000,- Eur zastavil, výrokom II. konanie v časti nároku vo výške 20.194,02 Eur zastavil a výrokom III. konanie v časti nároku vo výške 10.476,45 Eur zastavil s tým, žalobcovi bude vrátený súdny poplatok vo výške 3.592,21 Eur. Súd následne pripustil zmenu žalobného návrhu tak, že výrokom I. súd určuje, že žalovaný nemá voči žalobcovi právo na zaplatenie/vrátenie sumy vo výške 4.570,25 Eur, výrokom II. žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3.740,37 Eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a výrokom III. žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 3.952,- Eur za zaplatený súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia vo výške 2.979,84 Eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V rámci odôvodnenia súd prvej inštancie poukázal na podanie žalobcu doručené súdu dňa 26.06.2015, ktorým zobral svoj návrh čiastočne späť v časti istiny 50.000,- Eur a na pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 07.04.2016, kde zobral žalobca svoj žalobou uplatnený nárok v časti vo výške 20.194,02 Eur a v časti nároku vo výške 10.476,45 Eur. Keďže výsledky doterajšieho konania súd prvej inštancie vyhodnotil, že môžu byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu na začatie konania, kedy zmena návrhu na začatie konania nemá za následok zmenu vo vecnej príslušnosti súdu, pripustil súd prvej inštancie zmenu návrhu na začatie konania.

9. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní mal v konaní za preukázané, že medzi stranami sporu vznikol záväzkový vzťah založený na inomínatnej zmluve, podriadenej režimu Obchodného zákonníka, čo vyplývalo z aj preambuly Zmluvy. Vzhľadom na charakter žalovaného ako zmluvnej strany, ako aj predmetu plnenia v zmysle Zmluvy súd prvej inštancie zdôraznil, že v prípade plnenia Zmluvy bolo nevyhnutným rešpektovanie verejného prvku. Za sporné v konaní súd prvej inštancie považoval krátenie poskytnutia zálohových prostriedkov, na základe vykonanej kontroly žiadosti o poskytnutie finančných prostriedkov zo zálohových platieb, kedy žalovaný neuznal výdavky žalobcu ako oprávnené.

10. Aplikáciu Usmernenia RO č. N3/2007 v znení jeho aktualizácií

(ďalej aj ako „Usmernenie“), konkrétne aktualizácie č. 10, zo strany žalovaného, nepovažoval žalobca za oprávnenú, z dôvodu jej retroaktívnej aplikácie. Nakoľko znenie aktualizácie č. 10 žalobca neschválil, nepovažoval obsah Usmernenia voči nemu za záväzný.

11. Vzhľadom na priebeh konania súd prvej inštancie videl podstatu sporu v prvom rade v zodpovedaní otázky oprávnenosti výdavkov vynaložených žalobcom na Projekt podľa Zmluvy o NFP v tej časti výdavkov, ktorá bola za neoprávnenú určená žalovaným v reakcii na žiadosti o platbu s odkazom na dokument - Usmernenie RO č. N3/2007 v znení jeho aktualizácie č. 10 účinnnej od roku 2011 (ďalej aj ako „Usmernenie RO č. N3/2007 akt. 10“) V druhom rade považoval súd prvej inštancie za podstatné zodpovedanie otázky, či sa práva

a povinnosti zmluvných strán Zmluvy o NFP (oprávnenosť výdavkov) vôbec riadia

aj Usmernením RO č. N3/2007 akt. 10 s odkazom na bod 5.32 Zmluvy o NFP v spojení

so štvrtým odsekom zhora prvej strany Všeobecných zmluvných podmienok k Zmluve o NFP tvoriacej jej prílohu č. 1 (ďalej len ako „VZP“).

12. S prihliadnutím k tomu, že obsahom žalobného návrhu bola aj určovacia žaloba, súd prvej inštancie skúmal existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na podanej žalobe ako základný predpoklad úspešnosti určovacej žaloby. V danom prípade je predmetom určenia neexistencia povinnosti. S

poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR

zo dňa 22.09.2010, sp. zn. 4Cdo/56/2009, ako aj pri zohľadnení vyššie uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že v čase rozhodovania tunajšieho súdu nebola daná naliehavá potreba žalobcu na požadovanom určení, pretože negatívne určenie podal žalobca

ako preventívne opatrenie voči žalovanému, ktorému v prípade porušenia povinnosti žalobcu vznikne nárok na vrátenie celej sumy vyplatených prostriedkov.

13. Súd prvej inštancie skonštatoval, že týmto určením by nebola odstránená neistota žalobcu, resp. nebola by daná istota na strane žalobcu (keďže ide o negatívne vymedzený petit). Konanie o určovanom žalobnom návrhu nebolo možné podľa názoru súdu prvej inštancie začať, nakoľko jej základný predpoklad - naliehavý právny záujem na určení žalobcom nebol preukázaný. K tomuto súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1MCdo/7/2004, uverejnenom v periodiku ZSP 17/2008 a na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/112/2004, uverejnenom v periodiku ZSP 81/2006.

14. Napriek tomu, že sa žalobca okrem určovacieho žalobného návrhu domáhal voči žalovanému aj zaplata peňažnej sumy s odkazom na to, že ako prijímateľ platby oprávnených výdavkov Projektu mal nárok na refundáciu výdavkov od žalovaného, ktoré tento neuhradil v celom žalobcom požadovanom rozsahu, súd prvej inštancie tento žalobcom uplatnený nárok neposúdil ako založený titulom náhrady škody. Súd prvej inštancie

mal za dané, zmluvné oprávnenie žalovaného na posúdenie oprávnenosti výdavkov, pričom do jeho autonómie, danej prejavom vôle zmluvných strán, bolo zverené aj rozhodovanie

o výške. Legitímna forma takéhoto určenia je založená na kontrole, ktorá je podľa názoru súdu prvej inštancie taktiež presne definovaná.

15. Obrana žalobcu, ako zmluvnej strany a prijímateľa platby, s odkazom

na nelegitímnosť a právnu neistotu, vyznela súdu prvej inštancie skôr účelovo. Pozornosť súd prvej inštancie upriamil na skutočnosť, že v danom prípade si v inomínatnej Zmluve podriadenej právnej úprave Obchodného zákonníka, zmluvné strany v bode 3.6. Zmluvy dohodli kontrolu a audit, ktoré upravujú právne predpisy verejného práva upravujúce režim nakladania so štátnymi finančnými prostriedkami (ako je zákon č. 523/2004 Z. z.

o rozpočtových pravidlách, zákon č. 440/2000 Z. z o finančnej kontrole atď.).

16. Pri predmete Zmluvy spočívajúcom v poskytovaní verejných finančných prostriedkov na vopred stanovený účel, bez adekvátnej protihodnoty od prijímateľa, súd prvej inštancie považoval za logické, že takéto nakladanie s verejnými prostriedkami podlieha kontrolnému mechanizmu štátnych orgánov, napriek existencii zmluvy uzatvorenej ako súkromnoprávny akt.

17. Žalobcom namietanú aplikáciu aktualizácie č. 10 (účinnú od 09.09.2011) Usmernenia RO č. N3/2007 krátením výdavkov za obdobie, kedy táto aktualizácia č. 10 nebola účinná, súd prvej inštancie posúdil ako nedôvodnú. Usmernenie RO č. N3/2007 súd prvej inštancie zaradil medzi dokumenty, na ktoré Zmluva odkazuje v bode 2.3., kde sa poskytovateľ zaväzuje poskytnúť NFP v súlade so Zmluvou a všetkými dokumentmi, na ktoré Zmluva odkazuje. Na podporu správnosti tohto názoru súd prvej inštancie poukázal

na bod 5.32 Zmluvy. Na základe uvedeného znenia 5.32 Zmluvy súd prvej inštancie dospel k záveru, že v prípade Usmernenia RO č. N3/2007 sa jedná o dokument, na ktorý Zmluva odkazuje ako „...v znení aktualizácií“. K vedomosti žalobcu o obsahu aktuálneho znenia Usmernenia RO č. N3/2007, súd prvej inštancie uviedol, že túto mohol získať žalobca jeho zverejnením, s čím bol oboznámený a ani to v konaní nenamietal. Potvrdenie znalosti obsahu Zmluvy preukazovalo podľa súdu prvej inštancie aj ustanovenie bodu 6.10. Zmluvy,

kde zmluvné strany prehlásili, že obsahu a právnym účinkom Zmluvy porozumeli

a ich zmluvné prejavy sú dostatočne jasné, určité a zrozumiteľné. Tvrdenie žalobcu o tom,

že každá aktualizácia musí byť schválená zmluvnými stranami, súd prvej inštancie konštatoval ako neprijateľné.

18. Napriek tomu, že súd prvej inštancie aktualizáciu, vydanú za účelom aktualizácie cien, resp. doplnenia výdavkov, nepovažoval za dvojstranný právny úkon, s podmienením

jej účinnosti súhlasom prijímateľa platby (žalobcu) sa súd prvej inštancie nestotožnil, pretože by to podľa jeho názoru zhoršilo, poprípade zneistilo, efektívnu kontrolu v danom procese. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že Usmernenie RO č. N3/2007 v znení jeho aktualizácií je interným

predpisom vydaným v súvislosti a pre účely poskytovania NFP, a zároveň dokumentom sui generis, ktorý sa aplikuje na daný projekt (časovo ohraničený)

v momente výkonu kontroly, a nie k momentu vynaloženia výdavkov, ako v konaní tvrdil žalobca.

19. Argumentácia žalobcu výkladovým pravidlom uvedeným v ust. § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka nebola podľa názoru súdu prvej inštancie na mieste, pretože

sa v danom prípade nejedná o prejav vôle pripúšťajúci rôzny výklad.

V súvislosti s uplatnením nároku žalobcu z refundácií súd prvej inštancie nemal za preukázané, v čom žalobca vidí porušenie konania/povinností žalovaného s poukazom na zmluvné dojednania a právo žalovaného schvaľovať náklady ako oprávnené.

20. Nakoľko žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nenavrhol žiadne iné dôkazy alebo argumentáciu, na základe ktorej by bolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za spôsobenú škodu, súd prvej inštancie prekvalifikoval žalobcom uplatnený nárok titulom náhrady škody, ako nárok na plnenie zo záväzkového zmluvného vzťahu, ktorému nevyhovel. Uvedený záver súd prvej inštancie odôvodnil tým, že samotné schválenie žiadosti o poskytnutie NFP a tým aj Projektu tvoriaceho súčasť žiadosti, ešte nezakladá nárok na úhradu 95 % priznaného NFP, nakoľko platné zmluvné dojednania nárok prijímateľa podmieňujú bez ďalšieho oprávnenia poskytovateľa, jeho preskúmaním a rozhodnutím, v akom rozsahu poskytovateľ platbu schváli. Schvaľovanie, resp. kontrola, poskytovateľa (žalovaného) je striktné upravená legislatívou. Záverom súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca pri tvrdení vzniku platného nároku na refundáciu ani v prípade tvrdeného porušenia povinnosti žalovaným, v dôsledku čoho by vznikol žalobcovi nárok na náhradu škody, neunesol dôkazné bremeno, ktorá skutočnosť mala za následok nevyhovenie žalobnému návrhu súdom prvej inštancie.

21. Vzhľadom na to, že žalovaný mal vo veci plný úspech, súd prvej inštancie mu priznal náhradu trov konania potrebných na úspešné uplatňovanie práva proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal v plnom rozsahu.

22. Na odvolanie žalobcu podané ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku

(do 30.06.2016) Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 22. novembra 2018,

č. k. 1Cob/111/2017 - 822, rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 6. marca 2017,

č. k. 28Cb/46/2015-739, potvrdil s tým, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

23. Po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec aj správne právne posúdil.

Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vyhodnotil ako vecne správny, a preto ho podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

24. Na doplnenie odvolací súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR,

sp. zn. 4Cdo/111/2008, zo dňa 30. júna 2009, z ktorého vyplýva, že určovacia žaloba predpokladaná § 80 písm. c/ O.s.p. (účinného do 30.6.2016) má miesto jednak tam,

kde možno pomocou nej eliminovať stav ohrozenia práva alebo neistoty v právnom vzťahu

a k zodpovedajúcej náprave nemožno dospieť inak, jednak v prípadoch, v ktorých určovacia žaloba účinnejšie než iné právne prostriedky vystihuje obsah a povahu príslušného právneho vzťahu a jej prostredníctvom možno dosiahnuť úpravu, tvoriacu určitý právny rámec, ktorý

je zárukou odvrátenia budúcich sporov účastníkov. Tieto funkcie určovacej žaloby korešpondujú práve s podmienkou naliehavého právneho záujmu; ak nemožno v konkrétnom prípade očakávať, že ich určovacia žaloba bude plniť, nebude ani naliehavý právny záujem na takomto určení.

25. Ďalej odvolací súd zdôraznil, že právoplatný rozsudok o kladnej, či zápornej určovacej žalobe netvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci k žalobe na plnenie založenej na tom istom práve, preto nemôže ani prípadné rozhodnutie o určení neexistencie práva založiť prekážku právoplatnej rozhodnutej veci pre konanie o žalobe na splnenie záväzku a zabrániť tak žalovanému, aby sa mohol prípadnou žalobou podanou na súde domáhať plnenia.

26. Aj s právnym posúdením Zmluvy o NFP uskutočneným súdom prvej inštancie ako nepomenovanej zmluvy uzavretej podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, sa odvolací súd stotožnil. Zhodne so súdom prvej inštancie odvolací súd uviedol,

že sa v posudzovanom prípade obsah vzniknutého právneho vzťahu riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a aj predpismi verejného práva upravujúcimi nakladanie so štátnymi finančnými prostriedkami.

27. K rovnakému názoru ako súd prvej inštancie dospel odvolací súd v súvislosti s nárokom žalobcu na vyplatenie príslušnej platby, ktorý mu mohol vzniknúť iba v prípade podania úplnej a správnej žiadosti o platbu až momentom schválenia súhrnnej žiadosti

o platbu certifikačným orgánom a iba v rozsahu, v akom poskytovateľ (žalovaný) rozhodol o oprávnenosti výdavkov Projektu. Pozornosť odvolací súd upriamil na to, že samotné schválenie žiadosti o NFP nezakladá nárok na 95 % priznaného NFP, nakoľko zmluvné podmienky nárok prijímateľa na úhradu výdavkov podmieňujú oprávnením poskytovateľa preskúmať a rozhodnúť, v akom rozsahu platbu schváli. Nakoľko bolo v konaní preukázané, že nárok tvoriaci predmet konania nebol schválený certifikačným orgánom ako oprávnený výdavok, odvolací súd prijal záver, podľa ktorého sa žalobca nemôže úspešne domáhať svojho práva prostredníctvom žaloby na plnenie, pretože mu takýto nárok nevznikol.

28. Odvolací súd doplnil, že Zmluva o NFP uzavretá medzi žalobcom a žalovaným nenesie znaky čisto súkromnoprávneho vzťahu, ale má aj aspekty verejnoprávneho vzťahu

(v zmysle čl. I bod 1.3 Zmluvy o NFP. Znenie Zmluvy preto podľa odvolacieho súdu zakladalo oprávnenie žalovaného na posúdenie oprávnenosti výdavkov, pričom do jeho autonómie danej prejavom vôle zmluvných strán spadalo aj rozhodovanie o výške.

Legitímna forma takéhoto určenia je kontrolou, ktorá je taktiež presne definovaná.

Obranu žalobcu v tvrdenej nelegitímnosti a právnej neistote na jeho strane odvolací súd posúdil zhodne so súdom prvej inštancie, ako vyznievajúcu skôr účelovo.

29. Samotný text Zmluvy o NFP v bode 5.32, podľa názoru odvolacieho súdu vyjadruje, že ide o dokument, na ktorý Zmluva odkazuje ako „v znení aktualizácií“. Znalosť obsahu Zmluvy aj podľa odvolacieho súdu potvrdzuje bod 6.10 Zmluvy, kde zmluvné strany prehlasujú, že obsahu a právnym účinkom zmluvy porozumeli a ich zmluvné prejavy sú dostatočne jasné, určité a zrozumiteľné.

30. Súhlas vyjadril odvolací súd aj s názorom súdu prvej inštancie v tom, že domnienka žalobcu, že každá aktualizácia musí byť schválená zmluvnými stranami, je neprijateľná.

Síce aktualizácia nie je dvojstranný právny úkon, ale z jej preambuly je zrejmé, že sa vydáva za účelom aktualizácie cien, resp. doplnenia výdavkov, preto podmienenie jej účinnosti súhlasom prijímateľa platby by aj podľa odvolacieho súdu zhoršilo, resp. zneistilo, efektívnu kontrolu v danom procese.

31. S poukazom na znenie bodu 3.2 Zmluvy o NFP, v ktorom sa poskytovateľ zaväzuje, že na základe Zmluvy poskytne prijímateľovi konečnú sumu nenávratného finančného príspevku vo výške 95 % zo schválených oprávnených výdavkov, odvolací súd zdôraznil,

že uvedená čiastka je maximálna výška NFP, teda nejedná sa o sumu, ktorá musí byť prijímateľovi (žalobcovi) aj zaplatená, resp. na ktorú vznikne prijímateľovi nárok.

32. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nemohol ani nemôže automaticky očakávať preplatenie celého NFP, a to s ohľadom na zákonnú povinnosť žalovaného kontrolovať hospodárnosť výdavkov, ktorá mu vyplýva z ust. § 24b ods. 2

písm. c/ zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov. Okrem uvedeného odvolací súd poukázal

aj na čl. 16 bod 4.15 VZP k Zmluve o NFP, v zmysle ktorého vznikne žalobcovi nárok

na platbu iba v prípade, ak podá úplnú a správnu žiadosť o platbu, a to až v momente schválenia žiadosti o platbu žalovaným. Odvolací súd preto záverom skonštatoval, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal oprávnenosť výdavkov ani vynaloženie finančných prostriedkov v zmysle Zmluvy o NFP, ktoré si žalobou uplatnil.

33. Odvolací súd žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný.

34. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým,

že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 420 písm. f/ C.s.p.).

35. Podané dovolanie žalobca odôvodnil tým, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie

nepreskúmal v takom rozsahu a z takých odvolacích dôvodov, aké žalobca namietal, čím mu odvolací súd odňal spravodlivosť (denegatio iustitiae), a tým aj zasiahol do práva žalovaného (pravdepodobne mal na mysli „žalobcu“) na spravodlivý proces.

Okrem uvedeného dovolateľ konajúcim súdom vytýkal, že sa vôbec nevysporiadali so zásadnou právnou argumentáciou žalobcu predostretou v konaní a úplne opomenuli ním predložené listiny, o ktorých obsah inter alia opieral žalobca (podporne) svoju (súdom opomenutú) právnou argumentáciu (Správa z vládneho auditu č. A 467 K 2987, Metodický výklad Centrálného koordinačného orgánu k Systému riadenia ŠF a KF na programové obdobie 2007 - 2013, verzia 4-4, Metodický výklad k postupu riadiacich orgánov v procese zverejňovania zmlúv o poskytnutí NFP). Dovolateľ zastáva názor, že tieto dôkazy boli spôsobilé vnieť do konania skutočnosti podstatné pre meritum veci.

S postupom odvolacieho súdu, ktorým sa vo svojom napadnutom rozhodnutí obmedzil len na konštatovanie správnosti odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a v doplnení „nad rámec“ odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu len v zásade zopakoval odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, dovolateľ nesúhlasí.

36. Dovolateľ napadol konštatovanie odvolacieho súdu o absencii naliehavosti právneho záujmu na negatívnom určení požadovanom žalobcom (právo na zaplatenie tu nie je) z dôvodu, že takáto určovacia žaloba nemôže naplniť svoj preventívny charakter, pretože nie je spôsobilá zabrániť žalovanému domáhať sa na súde nároku proti žalobcovi žalobou na plnenie.

37. Dovolateľ ďalej zdôraznil, že pre prípad podania žaloby o plnenie žalovaným, o ktorom (tom istom plnení) už skôr súd určil záväzne pre tie isté sporové strany, že žalobca (žalovaný) naň nemá právo, v dôsledku čoho jeho pohľadávka neexistuje, súd by musel žalobu o plnenie v merite veci (uloženie povinnosti zaplatiť) ako nedôvodnú zamietnuť, pretože prejudiciálna otázka o neexistencii práva na plnenie - zaplatenie už bola skôr rozhodnutím súdu právoplatne vyriešená, ktoré rozhodnutie je súd povinný rešpektovať podľa § 194 ods. 2 C.s.p.

38. Podľa názoru dovolateľa sa v danom prípade jedná o učebnicový príklad, kedy je naliehavý právny záujem na požadovanom určení daný. K tomuto názoru dospel na základe toho, že naliehavosť právneho záujmu na určení predstavuje objektívnu nemožnosť odstránenia neistoty v právnom vzťahu na strane toho subjektu, ktorý nemá k dispozícii možnosť žalovať o plnenie (v danom prípade je to žalobca), a to práve ako prevencia proti rozporovanému nároku na plnenie.

39. Za účelom preukázania naliehavosti právneho záujmu žalobca predložil ako dôkaz Žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov č. 271401301 zo dňa 23.10.2015, ktorým žalobca žalovaného (pravdepodobne mal na mysli „žalovaný žalobcu“) vyzval na vrátenie sumy NFP vo výške 20.194,02 Eur s poučením o možných následkoch jej nevrátenia v lehote.

Tieto následky mali spočívať nielen v možnosti odstúpenia od Zmluvy o NFP a následnej povinnosti vrátiť celý NFP v plnej výške, ale aj v sankčných dôsledkoch v podobe údajného porušenia finančnej disciplíny podľa § 31 zákona o rozpočtových pravidlách.

S uvedeným dôkazom sa konajúce súdy podľa dovolateľa vôbec nezaoberali, hoci práve ním žalobca preukazuje stav svojej právnej neistoty a naliehavú potrebu jej odstránenia

(naliehavý právny záujem) práve negatívnym určovacím výrokom súdu. V rámci tejto svojej argumentácie dovolateľ poukázal aj na svoje záverečné písomne vyjadrenie zo dňa 24.11.2016.

40. Nakoľko všetky vyššie uvedené argumenty žalobcu v doterajšom konaní zostali konajúcimi súdmi bez povšimnutia, dovolateľ upozornil na svoje právo na riadne odôvodnenie rozsudku, resp. právo na vysvetlenie, prečo súd aj vzhľadom na tvrdenia

a argumentáciu žalobcu nepovažuje naliehavý právny záujem za daný a preukázaný.

41. Ku konštatovaniu odvolacieho súdu, že sa žalobca žalobou nemôže úspešne domáhať nároku na plnenie, keďže jeho nárok nevznikol (nedošlo k schváleniu oprávnenosti výdavkov), dovolateľ uviedol, že takýto záver nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Zmluvy o NFP, na základe čoho ho dovolateľ považuje za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

42. Dovolateľ očakával, že sa v rámci odôvodnení svojich rozhodnutí konajúce súdy vysporiadajú s argumentáciou žalobcu ohľadom nemožnosti aplikácie Čl. 16 bod 4.15 VZP

z dôvodu prednosti odlišného ustanovenia v bode 5.32 Zmluvy o NFP, ktorá podľa názoru dovolateľa mohla a môže mať zásadný význam vo vzťahu k posudzovanej podstatnej otázke sporu. Prednosť bodu

5.32 Zmluvy o NFP pred niektorými ustanoveniami VZP podľa tvrdenia dovolateľa vyplýva explicitne práve z tretieho odseku zhora prvej strany VZP.

43. Vzhľadom na znenie bodu 5.32 Zmluvy o NFP („Schválením výdavku v rozpočte projektu nevzniká prijímateľovi automaticky nárok na uhradenie výdavku, ak nepreukáže oprávnenosť výdavku v zmysle usmernenia RO č. N3/2007 k správnosti výdavkov

pre programové obdobie 2007 - 2013 v zmysle neskorších aktualizácií.“ a contrario,

k vzniku automatického nároku na uhradenie výdavku dôjde po splnení podmienky spočívajúcej v preukázaní oprávnenosti výdavku v zmysle Usmernenia RO č. N3/2007

v zmysle neskorších aktualizácií) a znenie článku 16 bod 4.15 VZP

(„Prijímateľovi (žalobcovi) vznikne nárok na platbu (...) až v momente schválenia žiadosti

o platbu poskytovateľom (žalovaný). (...) Nárok prijímateľa na vyplatenie príslušnej platby vzniká len v rozsahu, v akom poskytovateľ rozhodne o oprávnenosti výdavkov projektu.“ Dovolateľ vyššie uvedenú odlišnosť, resp. rozpor, videl v tom, že podľa Zmluvy o NFP

je vznik nároku podmienený len preukázaním oprávnenosti výdavkov podľa usmernenia RO č. N3/2007 prijímateľom (žalobcom), ale podľa VZP je vznik nároku podmienený schválením žiadosti o platbu a rozhodnutie o oprávnenosti výdavku Poskytovateľom.

Vzhľadom na zrejmy rozpor vyššie uvedených ustanovení Zmluvy o NFP a VZP, dovolateľ považuje za podstatné zaoberať sa otázkou, ktoré z týchto ustanovení je potrebné aplikovať. Dovolateľ je toho názoru, že vznik nároku žalobcu na zaplatenie NFP je potrebné posudzovať výlučne v zmysle Zmluvy o NFP, bodu 5.32.

44. Ďalej dovolateľ argumentoval tým, že z rozhodnutia tak súdu prvej inštancie

ako aj odvolacieho súdu nie je zrejme, ako a na základe čoho dospeli k záveru o záväznosti sporného interného Usmernenia RO č. N3/2007 v zmysle neskorších aktualizácií (a to aj tých prijatých až po uzavretí Zmluvy o NFP) pre žalobcu. V rámci svojich námietok dovolateľ súdom vytykal aj to, že nezaujali žiadne stanovisko k žalobcom nastolenej otázke, či je dané Usmernenie, ako akt sui generis, súčasťou Zmluvy o NFP alebo nie, ktorú považuje v konaní za kľúčovú.

45. Dovolateľ trvá na tom, že aktualizáciou Usmernenia RO č. N3/2007 de facto dochádza k jednostrannej zmene podstatnej náležitosti Zmluvy o NFP, na znení ktorej sa pôvodne dvojstranne dohodli žalobca zo žalovaným. Nevyslovením súhlasu žalobcom s týmto „aktom“ a nesplnením ďalších formálnych náležitostí (povinné zverejnenie dodatku v CRZ),

sa Usmernenie RO č. N3/2007 v znení aktualizácie podľa žalobcu nemohlo stať súčasťou Zmluvy o NFP a nemohlo byť pre žalobcu ani záväzným. Výdavky, ktoré žalovaný označil

za neoprávnené len z odkazom na „aktualizáciu“ považuje dovolateľ preto za výdavky „oprávnené“ v zmysle záväznej Zmluvy o NFP. Ak žalovaný napriek tomu, že žalobca preukázal oprávnenosť výdavkov a tieto si žiadosťou o platbu u žalovaného riadne uplatnil,

v rozpore so Zmluvou o NFP tieto výdavky neschválil a neplnil, spôsobil žalobcovi škodu

vo výške tak, ako bola uplatnená žalobou.

46. Nedostatočné odôvodnenie dovolateľ vytykal konajúcim súdom aj v súvislosti s jeho námietkou nedodržania postupu zmeny Zmluvy o NFP jednostranným aktom žalovaného - Usmernenie v znení aktualizácií 7. a vyššie, vrátane spornej aktualizácie č. 10, ktorý

je zakotvený v bode 5.16 Zmluvy o NFP v spojení s článkom 8 ods. 1 VZP. Tzv. konkludentný súhlas vyplývajúci z článku 8 ods. 1 VZP sa podľa dovolateľa nevzťahuje

na aktualizáciu Usmernenia, ale na zmeny Systému finančného riadenia ŠF a KF, zmeny Systému riadenia ŠF a KF, zmeny Príručky pre žiadateľa o NFP, a zmeny Príručky

pre prijímateľa. Na nemožnosť aplikovania konkludentného súhlasu na aktualizáciu usmernenia, dovolateľ upozornil aj s poukazom na povinné zverejňovanie akéhokoľvek dodatku k Zmluve o NFP akceptovať za platnú zmenu Zmluvy o NFP. Za týmto účelom žalobca súdu prvej inštancie predložil listinný dôkaz - Metodický výklad Centrálného koordinačného orgánu k Systému riadenia ŠF a KF na programové obdobie 2007 - 2013, verzia 4-4, Metodický výklad k postupu riadiacich orgánov v procese zverejňovania zmlúv

o poskytnutí NFP, ktorý rovnako súdy vo svojich rozhodnutiach opomenuli.

47. Okrem iného dovolateľ namietal, že výsledky vládneho auditu v podobe Správy

z vládneho auditu č. A 467 K 2987, ktorá je súčasťou súdneho spisu od počiatku, ako dôkazný prostriedok, nebol súdom nikdy riadne vykonaný ani hodnotený, a to ani jednotliv

ani v kontexte ďalšej právnej argumentácie žalobcu. Odvolací súd tento dokument

ako aj závery uvedené v ňom, ktoré žalobca zakomponoval do žaloby aj odvolania, absolútne opomenul.

48. Rovnako ako v konaní pred všeobecnými súdmi žalobca tvrdil, že znením bodu 5.32 Zmluvy o NFP dochádza k porušeniu jedného zo základných princípov právneho štátu,

a to zákazu retroaktivity právnych noriem. Význam slovného spojenia „v zmysle neskorších aktualizácií“ dovolateľ videl v tom, že sa jedná len o aktualizácie platné a účinné v čase platnosti a účinnosti danej Zmluvy, nie následné. Opätovne dovolateľ zdôraznil,

že jednostranný právny úkon zo strany RO nemôže mať za následok zmenu podstatnej náležitosti Zmluvy (zmenu schváleného rozpočtu).

49. Odvolací súd ako aj súd prvej inštancie sa podľa názoru dovolateľa dostatočným spôsobom sa nevysporiadali s kardinálnymi námietkami žalovaného, ani riadne nevysvetlili, prečo vyhodnotili jeho argumentáciu za nesprávnu, čo má vplyv na správnosť rozhodnutia

vo veci samej, preto dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

50. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný s tým, že dovolanie žalobcu podané v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. nie je prípustné, a preto je toto potrebné odmietnuť podľa ust. § 447 písm. c/ C.s.p., resp. podľa § 447 písm. d/ C.s.p.. S námietkou žalobcu ohľadom nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sa žalovaný nestotožnil, pretože podľa jeho názoru odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu naopak dáva ucelenú a dostatočne vyčerpávajúcu odpoveď na podstatné otázky nastolené v konaní. Žalovaný zdôraznil, že povinnosťou súdu nie je uvádzať ako sa vysporiadal so všetkými tvrdeniami uvádzanými sporovými stranami v priebehu konania, ale má poukázať len na tie, ktoré považoval za podstatné z hľadiska svojho rozhodnutia vo veci samej.

Súd pri odôvodňovaní rozsudku sa má vyjadriť jasne a výstižne (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

Nebolo povinnosťou odvolacieho súdu sa podrobne zaoberať každým tvrdením sporových strán, resp. všetkými predloženými dôkazmi. Žalovaný ďalej uviedol, že pri výklade

a aplikácii zákonných ustanovení a zmluvných dojednaní vzťahujúcich sa na právny základ sporu, sa súd neodchýlil od znenia príslušných zákonných ustanovení a zmluvných dojednaní a nepoprel ich význam ani účel. Vzhľadom na uvedené, žalovaný považuje odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu za dostatočné, ktoré spĺňa požiadavky ústavnosti a zákonnosti. Námietky žalobcu považuje za neopodstatnené a šikanózne. Ako vyplýva aj z judikatúry, samotná skutočnosť, že žalobca nesúhlasí s právnym názorom súdu, nemôže viesť k záveru

o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia. Rovnako do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena právo na to, aby bola strana pred súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a názormi.

51. Z obsahu dovolania podľa žalovaného vyplýva, že žalobca namieta skôr nesprávne právne posúdenie ako procesné vady spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku. Vo vzťahu k určovaciemu žalobnému návrhu sa žalobca v rámci dovolania snaží zdôvodniť existenciu naliehavého právneho záujmu, hoci s touto otázkou sa odvolací súd vysporiadal v bodoch 20. a 21. odôvodnenia svojho rozsudku, preto podľa žalovaného neobstojí tvrdenie žalobcu, že odvolací súd sa vo svojom rozsudku touto otázkou nezaoberal. V časti žaloby na plnenie sa žalobca v dovolaní snaží zdôvodniť domnelý nárok na zaplatenie uplatnenej sumy, hoci sa s touto otázkou odvolací súd vysporiadal v bodoch 22., 23.,

a 24. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, preto ani v tomto prípade argumentácia žalobcu o nedostatočnom odôvodnení podľa žalovaného neobstojí. Postup odvolacieho súdu, ktorým sa stotožnil s odôvodením rozhodnutia súdu prvej inštancie a obmedzil sa na konštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré len doplnil, považuje žalovaný za súladný so zákonom (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

52. Okrem neprípustnosti dovolania žalovaný videl aj jeho nedôvodnosť.

K naliehavosti právneho záujmu žalovaný uviedol, že žalobca v tomto konaní neuniesol dôkazné bremeno ohľadom jeho existencie.

53. Žalobcom tvrdenú neplatnosť kľúčového ustanovenia čl. 16 bod 4.15 VZP z dôvodu rozporu s bodom 5.32 Zmluvy o NFP, vyhodnotil žalovaný ako nedôvodnú, pretože medzi nimi žiadny rozpor neexistuje. Okrem iného žalovaný upozornil na to, že aj v prípade spornosti platnosti zmluvných

ustanovení má vždy prednosť výklad v prospech platnosti, nie neplatnosti daných ustanovení. K použitiu Usmernenia RO č. N3/2007 v znení neskorších aktualizácií žalovaný odkázal na svoju argumentáciu použitú v doterajších vyjadreniach.

54. Na doplnenie svojej argumentácia žalovaný vyslovil, že okrem neunesenia dôkazného bremena žalobcom, tento neunesol ani bremeno tvrdenia k uplatneným nárokom.

Napriek svojmu tvrdeniu o nároku na poskytnutie NFP, ktorý žalobcovi vznikol na základe Zmluvy o NFP, tento záver dovolateľ neoprel o žiadne ustanovenie Zmluvy alebo zákona. K tomuto žalovaný upozornil na skutočnosť, že ak by nárok na NFP vznikal priamo zo Zmluvy o NFP, bola by v Zmluve o NFP uvedená presná výška NFP (nie maximálna výška), boli by v nej uvedené výšky jednotlivých splátok NFP a čas ich úhrady a neobsahovala by značnú časť ustanovení VZP o systéme financovania (článok 16 odsek 4. VZP), o oprávnených výdavkoch (článok 14 VZP) a preukazovaní ich oprávnenosti (bod 5.32. Zmluvy o NFP) a podobne.

55. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [(ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca v súlade s ust. § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému

nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C.s.p.) s tým, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až 435 C.s.p.

56. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

57. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou, ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia, ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti.

58. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované

v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu vid' napr. III. ÚS 474/2017).

59. V zmysle ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v ust. § 420 písm. a/ až f/ C. s. p.: a) sa rozhodlo

vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci

sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

60. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie

vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 C. s. p., dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C.s.p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré

nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo, alebo nedošlo.

61. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

62. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už res iudicata, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

63. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

64. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

65. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.).

Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v spojení

s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

66. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ust. § 420 písm. f/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú:

a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

67. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

68. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo

na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade

s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia

ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

69. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

70. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

71. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ napadol rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie z dôvodu, že sa sudy nedostatočne vysporiadali s o zásadnou právnou argumentáciou žalobcu predostretou v konaní a úplne opomenuli dôkazy ním predložené na podporu svojich tvrdení. Dovolateľ namietol konštatovanie správnosti odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom, ktorý v doplnení „nad rámec“ odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie len v zásade zopakoval odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

72. Pod námietku nedostatočného odôvodnenia dovolateľ subsumoval, ako sa konajúce sudy vysporiadali s otázkou naliehavého právneho záujmu. Konkrétne dovolateľ v rámci svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. vytýkal tak súdu prvej inštancie ako aj odvolaciemu súdu, že sa s jeho argumentáciou týkajúcou sa preukázania naliehavého právneho záujmu nezaoberali, keď dospeli k zhodnému záveru o nesplnení, resp. nepreukázaní, podmienky určovacej žaloby v podobe naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení zo strany žalobcu, z ktorého dôvodu nekonali o určovacom návrhu žaloby.

73. V rámci tohto dovolacieho dôvodu dovolateľ vytýkal konajúcim súdom, že sa vôbec nezaoberali dôkazom - Žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov č. 271401301 zo dňa 23.10.2015, ktorým žalobca žalovaného (pravdepodobne mal na mysli „žalovaný žalobcu“) vyzval na vrátenie sumy NFP vo výške 20.194,02 Eur s poučením o možných následkoch jej nevrátenia v lehote, ktorým žalobca preukázal stav svojej právnej neistoty a naliehavú potrebu jej odstránenia (naliehavý právny záujem) práve negatívnym určovacím výrokom súdu.

74. Nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu dovolateľ videl aj v závere, že sa žalobca žalobou nemôže úspešne domáhať nároku na plnenie, keďže jeho nárok nevznikol (nedošlo k schváleniu oprávnenosti výdavkov), ktorý záver nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Zmluvy o NFP.

75. V odôvodneniach rozhodnutí všeobecných súdov podľa dovolateľa absentovalo vysporiadanie sa s argumentáciou žalobcu ohľadom nemožnosti aplikácie čl. 16 bod 4.15 VZP z dôvodu prednosti odlišného ustanovenia v bode 5.32 Zmluvy o NFP v otázke vzniku nároku žalobcu na uhradenie výdavku, ktorá podľa názoru dovolateľa mohla a môže mať zásadný význam vo vzťahu k posudzovanej podstatnej otázke sporu.

76. Ďalšia argumentácia dovolateľa spočívala v tom, že z rozhodnutia tak súdu prvej inštancie ako aj rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, ako a na základe čoho dospeli k záveru o záväznosti sporného interného Usmernenia RO č. N3/2007 v zmysle neskorších aktualizácií (a to aj tých prijatých až po uzavretí Zmluvy o NFP) pre žalobcu. Okrem iného dovolateľ vytýkal súdom aj to, že nezaujali žiadne stanovisko k žalobcom nastolenej otázke, či je dané Usmernenie, ako akt sui generis, súčasťou Zmluvy o NFP alebo nie, ktorú považoval v konaní za kľúčovú.

77. Nedostatočné odôvodnenie dovolateľ vytýkal aj v súvislosti s jeho námietkou nedodržania postupu zmeny Zmluvy o NFP jednostranným aktom žalovaného v podobe aktualizácií Usmernenia. Výdavky, ktoré žalovaný označil za neoprávnené len s odkazom na „aktualizáciu“ Usmernenia považuje dovolateľ za výdavky „oprávnené“ v zmysle záväznej Zmluvy o NFP. Inými slovami, ak aj napriek tomu, že žalobca v konaní preukázal oprávnenosť výdavkov a tieto si žiadosťou o platbu u žalovaného riadne uplatnil, žalovaný v rozpore so Zmluvou o NFP tieto výdavky neschválil a neplnil, spôsobil žalobcovi škodu vo výške tak, ako bola uplatnená žalobou.

78. Prípustnosť dovolania videl žalobca aj z dôvodu, že zo strany súdov nedošlo k vykonaniu ani posúdeniu výsledkov vládneho auditu zo Správy z vládneho auditu č. A 467 K 2987.

79. V súvislosti s otázkou absencie naliehavého právneho záujmu, ktorá bola všeobecnými súdmi podľa názoru dovolateľa nedostatočne odôvodnená, dovolací súd poukazuje na odôvodnenia rozsudkov konajúcich súdov.

80. Súd prvej inštancie záver o nepreukázanom naliehavom právnom záujme odôvodnil tým, že spravidla

je naliehavý záujem daný v prípade, keď sa nemožno domáhať priamo plnenia, tiež vtedy, ak by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu alebo bez tohto určenia jeho právne postavenie bolo neisté. K prípustnosti určovacej žaloby súd prvej inštancie uviedol, že táto bude zvyčajne prípustná, ak sa ňou odstraňuje spornosť vzťahu strán sporu a predchádza vzniku ďalších sporov, prípadne ak sa vytvára pevný základ právneho vzťahu. V danom prípade bola predmetom určenia neexistencia povinnosti.

Nedostatok naliehavej potreby v čase rozhodovania, súd prvej inštancie videl v žalobcovom negatívnom určení, ktoré podal ako preventívne opatrenie voči žalovanému, ktorému

v prípade porušenia povinnosti žalobcu, vznikne nárok na vrátenie celej sumy vyplatených prostriedkov. Za daných okolností súd prvej inštancie bol toho názoru,

že ide len o preventívne určenie neexistencie povinnosti, bez následku vzniku, zmeny, alebo zániku práva na plnenie, kedy naliehavosť právneho záujmu nie je hmotnoprávnou podmienkou vyplývajúcou zo zákona. Nakoľko určenie, v akom rozsahu nárok vzniká,

resp. o oprávnenosti nároku, je na žalovanom, súd prvej inštancie dospel k záveru, že týmto určením by nebola odstránená neistota žalobcu, resp. nebola by daná istota na strane žalobcu (keďže ide o negatívne vymedzený petit).

81. V napadnutom rozsudku sa odvolací súd so záverom prezentovaným súdom prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil tak, že v danom prípade nemal žalobca naliehavý právny záujem na takomto určení, pretože určenie neexistencie práva na zaplatenie nevytvorí pevný právny základ, a teda nemôže naplniť preventívny charakter. Na doplnenie odvolací súd uviedol, že právoplatný rozsudok o kladnej, či zápornej určovacej žalobe netvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci k žalobe na plnenie založenej na tom istom práve, tým pádom ani prípadné rozhodnutie o určení neexistencie práva nemôže založiť prekážku právoplatnej rozhodnutej veci pre konanie o žalobe na splnenie záväzku a zabrániť tak žalovanému,

aby sa mohol prípadnou žalobou podanou na súde domáhať plnenia.

82. Vychádzajúc z napadnutých rozhodnutí súdov oboch inštancií má dovolací súd za to, že námietka dovolateľa spočívajúca v tom, že sa konajúce súdy nezaoberali s jeho argumentáciou týkajúcou sa preukázania naliehavého právneho záujmu, je nedôvodná. Naopak sa dovolaciemu súdu javí, že sa jedná len o snahu dovolateľa skryť svoj nesúhlas

so závermi všeobecných súdov pod dovolací dôvod v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p.

83. K dovolateľom vytýkanému nevykonaniu alebo opomenutiu niektorých dôkazov, dovolací súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť na bod 9. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v rámci ktorého tento uviedol, ktorými listinnými dôkazmi dokazovanie vykonal. Konkrétne sa jednalo o nasledovné dôkazy: Metodický výklad Centrálného koordinačného orgánu, Zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku

č. Z2714013015401 vrátane príloh a Všeobecné zmluvné podmienky,

Záznam z administratívnej kontroly, vyjadrenie žalovaného zo dňa 06.05.2016,

Správa z vládneho auditu, výpis z bankového účtu žalobcu, žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov č. 27140130154/Z03, Zamietnutie žiadosti o zúčtovanie, usmernenie č. N3/2007 aktualizácia č. 6, záznamy z kontroly 02.02.2016, Vyjadrenie k nesúhlasu ku kráteniu výdavkov, súbor faktúr a výdavkov žalobcu, vyjadrenie žalobcu zo dňa 13.10.2016, Záverečná reč žalobcu, Záverečná reč žalovaného, Rozhodnutie o schválení nenávratného príspevku, Výzva na predloženie ponuky Podlimitná zákazka, Zápisnica z vyhodnotenia ponúk, Zmluva o predaji podniku, Záverečná reč žalovaného doplnenie, Príručka pre prijímateľa, Záverečné vyjadrenia žalobcu, zápisnice z pojednávania.

84. Vzhľadom na uvedené a na obsah s vecou súvisiaceho spisu považuje dovolací súd námietky dovolateľa, že sa konajúce súdy nevysporiadali so Žiadosťou o vrátenie finančných prostriedkov č. 271401301 zo dňa 23.10.2015 (č. l. 311 spisu) a Správou z vládneho auditu

č. A 467 K 2987 (č. l. 217 a nasl. spisu), poprípade s Metodickým výkladom Centrálného koordinačného orgánu za nedôvodné, pretože z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že dokazovanie bolo vykonané aj týmito dôkazmi.

85. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR

zo dňa 14. 10. 2020, sp. zn. 9Cdo/209/2020, v zmysle ktorého (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov (čo nie je daný prípad) alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017,

4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS/465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

86. Zároveň dovolací súd zdôrazňuje, že súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam

a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania (1Cdo/126/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/12/2015, 4Cdo/191/2011, 5Cdo/43/2013, 6Cdo/95/2012, 7Cdo/179/2014, 8Cdo/346/2014). K procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré

z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie strane sporu. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenia v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. (3Cdo/26/2017).

87. Len skutočnosť, že sa súdy v odôvodneniach svojich rozhodnutí so žalobcom namietanými dôkazmi špeciálne nezaoberali, podľa názoru dovolacieho súdu neznamená,

že tieto neboli súdmi vykonané alebo že ich konajúce súdy v rámci svojej rozhodovacej činnosti, teda pri formovaní svojich záverov v rozhodnutí, nezobrali do úvahy. Inými slovami, táto skutočnosť nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení práv žalobcu.

88. Ďalšie námietky dovolateľa možno zaradiť pod množinu týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí konajúcich súdov v časti zásadnej právnej argumentácie žalobcu, ktorá bola súdmi opomenutá, resp. zostala bez povšimnutia. Napriek subjektívnemu názoru dovolateľ o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, dovolací súd konštatuje, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, čo považoval za sporné, nesporné a podstatné v danom spore.

89. V súvislosti s absenciou náležitého odôvodnenia vzťahujúceho sa na vznik nároku žalobcu na plnenie dovolací súd považuje za potrebné poukázať na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne bod 14. Tu súd prvej inštancie upriamil pozornosť na znenie čl. 4. (pravdepodobne mal na mysli čl. 16.) bod 4.15 VZP, podľa ktorého nárok na platbu vznikne iba v prípade, ak prijímateľ podá úplnú a správnu žiadosť o platbu, a to až v momente schválenia Žiadosti o platbu Poskytovateľom. Zároveň je uvedené, že nárok prijímateľovi

na vyplatenie príslušnej platby vzniká len v rozsahu, v akom poskytovateľ rozhodne

o oprávnenosti výdavkov Projektu. Podľa bodu 4.18 VZP, v rámci kontroly vecnej správnosti, je poskytovateľ povinný overovať reálnosť, oprávnenosť, správnosť, aktuálnosť

a neprekrývanie sa nárokovaných výdavkov. K samotnej kontrole projektu je uvedené,

že ju poskytovateľ vykoná podľa ustanovenia § 24b a nasl. zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov ES v znení neskorších predpisov, článku 60 Nariadenia Rady (ES) č. 1083/2006 a článku 13 Nariadenia Komisie (ES) č. 1828/2006.

90. Súd prvej inštancie preto považoval zmluvné oprávnenie žalovaného na posúdenie oprávnenosti výdavkov za dané, pričom do jeho autonómie, danej prejavom vôle zmluvných strán, bolo zverené aj rozhodovanie o výške. Legitímna forma takéhoto určenia je kontrolou, ktorá je taktiež presne definovaná. V ďalšom súd prvej inštancie upozornil, že zmluvné strany uzatvorili inominátnu zmluvu podriadenú právnej úprave Obchodného zákonníka, pričom

v texte Zmluvy (bod 3.6.) si dohodli kontrolu a audit, ktorý režim je uvedený v právnych predpisoch ako je zákon č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách, zákon č. 440/2000 Z. z. o finančnej kontrole atď., ako právne predpisy verejného práva upravujúce režim nakladania so štátnymi finančnými prostriedkami.

91. Zo Zmluvy súd prvej inštancie zistil, že jej predmetom je poskytovanie verejných finančných prostriedkov na vopred stanovený účel, bez adekvátnej protihodnoty

od prijímateľa. Z uvedeného dôvodu, takéto nakladanie s verejnými prostriedkami súd prvej inštancie posúdil ako podliehajúce kontrolnému mechanizmu štátnych orgánov, napriek tomu, že Zmluva je uzatvorená ako súkromnoprávny akt.

92. Námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávnej aplikácie aktualizácie č. 10 Usmernenia RO č. N3/2007

krátením výdavkov za obdobie, kedy aktualizácia č. 10 nebola účinná, súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú.

93. Pri uplatnenom nároku z refundácii žalobca podľa názoru súdu prvej inštancie nepreukázal, v čom vidí porušenie konania/povinností žalovaného s poukazom na to, čo bolo zmluvne dohodnuté, keď má žalovaný právo schvaľovať náklady ako oprávnené.

94. V bode 16 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sa nachádza konštatovanie, že žalobca v rámci konania nenavrhol žiadne iné dôkazy, popri prípade argumentáciu, na základe ktorej by bolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za spôsobenú škodu žalobcovi. Ani prekvalifikovaním právneho titulu nároku (náhrady škody), ako bol uplatnený žalobcom, na nárok na plnenie zo záväzkového zmluvného vzťahu, nebolo podľa názoru súdu prvej inštancie dôvodné nároku vyhovieť, pretože samotné schválenie žiadosti o poskytnutie NFP a tým aj Projektu tvoriaceho súčasť žiadosti, ešte nezakladá nárok na úhradu 95 % priznaného NFP, nakoľko platné zmluvné dojednania nárok prijímateľa podmieňujú bez ďalšieho oprávnenia poskytovateľa preskúmať a rozhodnúť, v akom rozsahu platbu schváli. Schvaľovanie, resp. kontrola poskytovateľa (žalovaného) je striktné upravená legislatívou a v tomto žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdenia o vzniku platného nároku, ani o porušení povinnosti žalovaného, v dôsledku čoho

by mu vznikol nárok na náhradu škody. Uvedené malo za následok nevyhovenie žalobnému návrhu súdom.

95. Za potrebné považuje dovolací súd poukázať aj na odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

96. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie skonštatoval, že nárok na vyplatenie príslušnej platby mohol žalobcovi vzniknúť iba v prípade podania úplnej a správnej žiadosti o platbu až momentom schválenia súhrnnej žiadosti o platbu certifikačným orgánom a iba v rozsahu, v akom poskytovateľ (žalovaný) rozhodol o oprávnenosti výdavkov projektu. Pozornosť odvolací súd upriamil na to, že samotné schválenie žiadosti o NFP ešte nezakladá nárok na 95 % priznaného NFP, nakoľko zmluvné podmienky nárok prijímateľa na úhradu výdavkov podmieňujú oprávnením poskytovateľa preskúmať a rozhodnúť, v akom rozsahu platbu schváli.

97. Nakoľko v konaní bolo preukázané, že nárok tvoriaci predmet konania nebol schválený certifikačným orgánom ako oprávnený výdavok, odvolací súd uzavrel, že žalobca sa nemôže s úspechom domáhať svojho práva prostredníctvom žaloby na plnenie vzhľadom na skutočnosť, že takýto nárok mu nevznikol.

98. V rámci doplnenia odvolací súd uviedol, že Zmluva o NFP nenesie znaky čisto súkromnoprávneho vzťahu, ale má aj aspekty verejnoprávneho vzťahu (v zmysle čl. I bod 1.3 Zmluvy o NFP).

99. Odvolací súd upozornil na bod 3.2 Zmluvy o NFP, kde sa poskytovateľ zaväzuje, že na základe Zmluvy poskytne prijímateľovi konečnú sumu nenávratného finančného príspevku vo výške 95 % zo schválených oprávnených výdavkov. To znamená, že uvedená čiastka je maximálna výška NFP, avšak nie je to suma, ktorá musí byť prijímateľovi (žalobcovi) aj zaplatená, resp. na ktorú vznikne prijímateľovi nárok. Žalobca teda nemohol ani nemôže automaticky očakávať preplatenie celého NFP.

100. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uvádza, že nemožnosť úspešného uplatnenia nároku na plnenie, ktorý žalobcovi nevznikol, pretože nedošlo k schváleniu oprávnenosti výdavkov žalovaným, všeobecné súdy odôvodnili práve bodom 5.32 Zmluvy o NFP, podľa ktorého nárok na uhradenie výdavku vznikne prijímateľovi len v prípade,

ak preukáže oprávnenosť tohto výdavku v zmysle Usmernenia RO č. N3/2007 k oprávnenosti výdavkov pre programové obdobie 2007-2013 v zmysle neskorších aktualizácií. K preukázaniu oprávnenosti výdavkov zo strany žalobcu v konaní nedošlo, preto súdy uzavreli, že žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno tvrdenia o vzniku platného nároku, teda nepreukázal vynaloženie finančných prostriedkov v zmysle Zmluvy o NFP a dokumentov, na ktoré Zmluva o NFP odkazuje, ktoré si žalobou uplatnil, ani o porušení povinnosti žalovaného, v dôsledku čoho by mu vznikol nárok na náhradu škody.

101. Dovolací súd upozorňuje, že pri formovaní tohto záveru súdy oboch inštancií vychádzali okrem bodu 5.32 Zmluvy o NFP aj z čl. 16 bodu 4.15 VZP, ktorý len upresňuje podmienky vzniku nároku na

platbu. Podľa čl. 16 bod 4.15 VZP k Zmluve o NFP vznikne žalobcovi nárok na platbu iba v prípade, ak podá úplnú a správnu žiadosť o platbu,

a to až v momente schválenia žiadosti o platbu žalovaným, pričom nárok prijímateľa (žalobcu) na vyplatenie príslušnej platby vzniká len v rozsahu, v akom poskytovateľ (žalovaný) rozhodne o oprávnenosti výdavkov Projektu. Z uvedeného dôvodu dovolací súd považuje celú argumentáciu dovolateľa ohľadom tvrdeného rozporu medzi bodom

5.32 Zmluvy o NFP a čl. 16 bodu 4.15 VZP, kedy ma Zmluvy o NFP prednosť, za irelevantnú, preto dovolací súd nevidel dôvod na to, aby sa touto súdy zaoberali.

102. Závery o záväznosti Usmernenie RO č. N3/2007 v znení aktualizácií vyslovené súdmi, dovolací súd považuje za aplikovateľné aj na dovolateľom vytykané porušenie zákazu retroaktivity právnych noriem použitím slovného spojenia „v zmysle neskorších aktualizácií“ v bode 5.32 Zmluvy o NFP, pretože sa jedná o zmluvné dojednanie, o ktorom mal žalobca preukázateľne vedomosť. Z uvedeného dôvodu dovolací súd uzatvára, že námietka žalobcu

o porušení zákazu retroaktivity právnych noriem nie je v súvislosti s Usmernením RO č. N3/2007 na mieste.

103. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR

a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

104. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, naplnia - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

105. Dovolací súd s prihliadnutím na vyššie uvedené konštatuje, že sa odvolací súd a tak aj súd prvej inštancie vo svojich napadnutých rozsudkoch s otázkou, prečo je Usmernenie RO č. N3/2007 pre žalobcu záväzné aj v znení neskorších aktualizácií (aj tých prijatých až po uzavretí Zmluvy o NFP), či je Usmernenie RO č. N3/2007, ako akt sui generis, súčasťou Zmluvy o NFP alebo nie, a či aktualizáciou Usmernenia RO č. N3/2007 došlo k zmene Zmluvy o NFP, náležite vysporiadali. Rovnako tomu bolo aj v súvislosti

so záverom súdov o absencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení ako aj v tom, prečo sa žalobca žalobou nemôže úspešne domáhať nároku na plnenie, pri ktorom odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatovali neunesenie dôkazného bremena, resp. bremena tvrdenia, žalobcom. K žalobcom tvrdenému opomenutiu,

resp. nevykonaniu, dôkazov (Žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov č. 271401301

zo dňa 23.10.2015, Správa z vládneho auditu č. A 467 K 2987, Metodický výklad Centrálného koordinačného orgánu) zo strany konajúcich súdov, dovolací súd takúto vadu v procesnom postupe súdov nevzhliadol, pretože dokazovanie bolo v zmysle odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie preukázateľne vykonané aj týmito dôkazmi, pričom obidva konajúce súdy postupovali v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov. Dovolací súd zdôrazňuje, že nerozhodnutie odvolacieho súdu spolu so súdom prvej inštancie podľa predstáv žalobcu nemá za následok porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p.

106. Vzhľadom na vyššie uvedené považuje dovolací súd námietku žalobcu ohľadom nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako nedôvodnú.

107. Dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie

ako aj rozsudok odvolacieho súdu vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p. spĺňajú, a preto ich možno považovať za preskúmateľné a ústavne akceptovateľné.

108. Z dovolania žalobcu dovolací súd postrehol aj jeho námietku, ktorou považuje závery obsiahnuté v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a rozsudku odvolacieho súdu v časti absencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení za úplné popretie doterajšej súdnej praxe, pričom odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 19.12.2008,

sp. zn. 5Obdo/10/2008, v zmysle ktorého „Určovací žaloba má povahu preventívnu a jej účelom je poskytnutie ochrany právnenému postaveniu žalobcu skôr, než dôjde k porušeniu právneho vzťahu alebo práva, teda vtedy, keď sa nemožno domáhať ochrany žalobou na plnenie.“ Týmto dovolací súd z obsahu dovolania žalobcu vyvodil, že okrem dovolacieho dôvodu podľa ust. § 420 písm. f/ C.s.p. namieta aj nesprávne právne posúdenie v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

109. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C.s.p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C.s.p.).

Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C.s.p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C.s.p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

110. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C.s.p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu rozhodované rozdielne; nevymedzí právnu otázku,

pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie alebo odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať

či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C.s.p.,

ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p.

111. Dovolanie prípustné podľa ust. § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C.s.p.). Žalobca prípustnosť dovolania opieral aj o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 C. s. p. dovolací dôvod nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

112. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. by mal dovolateľ vysvetliť /a označením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doložiť/, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

113. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní dostatočne nevymedzil právnu otázku a neoznačil ustálenú súdnu prax

dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v tejto súvislosti ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky, opačný postup by bol v rozpore s koncepciou právnej úpravy dovolania vyplývajúcej z Civilného sporového poriadku.

114. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené konštatuje, že aj keď posúdenie naliehavosti právneho záujmu pri určovacej žalobe je právnym posúdením podľa § 432

ods. 1 C.s.p., ktoré je možné namietat' v rámci dovolacích dôvodov podľa § 421 C.s.p.,

tak nesúhlas žalobcu so záverom konajúcich súdov o absencii naliehavého právneho záujmu na ním požadovanom určení, nepredstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Odôvodnenia napadnutých rozhodnutí súdov oboch inštancií podľa názoru dovolacieho súdu nie sú popretím obsahu dovolateľom predloženého rozhodnutia (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 19.12.2008, sp. zn. 5Obdo/10/2008).

115. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Obdo/10/2008, jednoznačne vyplýva,

že „ak by súd v tomto konaní riešil otázku platnosti kúpnej a lízingovej zmluvy, neznamenalo by to pre žalobcu odstránenie stavu právnej neistoty, pretože by sa tým nevyklúčila možnosť ďalších sporov o peňažné plnenie“. Na základe uvedeného dovolací súd vyjadruje súhlas s tým, že právoplatný rozsudok o kladnej, či zápornej určovacej žalobe, týkajúcej sa preventívneho určenia neexistencie povinnosti, bez následku vzniku, zmeny, alebo zániku práva na plnenie, netvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci k žalobe na plnenie založenej na tom istom práve, a teda nemôže zabrániť žalovanému, aby sa prípadnou žalobou podanou na súde domáhal plnenia.

116. Na tomto mieste dovolací súd upriamuje pozornosť aj na to, že dovolateľ vyjadril súhlas s konštatovaním vysloveným súdmi nižšej inštancie, podľa ktorého rozhodnutie súdu o požadovanom negatívnom určení, resp. o neexistencii práva žalovaného na zaplatenie, v prospech žalobcu by nezakladalo prekážku res iudicata. Dovolateľ trval na tom, že ním požadovaný určovací žalobný návrh má len procesný význam spočívajúci v nemožnosti súdu konanie o žalobe na plnenie zastaviť z dôvodu prekážky veci

už rozhodnutej a právnú záväznosť určovacieho výroku pre sporové strany.

117. Na doplnenie dovolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR

zo dňa 14.02.2013, sp. zn. 5Obdo/11/2011, podľa ktorého „Pri posudzovaní danosti naliehavého právneho záujmu je významné to, či výrok rozhodnutia o tom, či tu je právny vzťah alebo právo, bude mať za následok zmenu práv a povinností alebo postavenia žalobcu v hmotnoprávných vzťahoch, a to za stavu, že si v danom čase nemôže uplatňovať svoje práva žalobou podľa § 80 písm. b/ O. s. p., t. j. žalobou o splnenie povinnosti, ktorá vyplýva zo zákona, z právneho vzťahu alebo porušenia práva.“

118. Dovolací súd konštatuje, že argumentácia dovolateľa vzťahujúca sa k odklonu rozhodnutí súdov oboch inštancií od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je podľa obsahu skôr vyjadrením nesúhlasu a polemikou so závermi vyslovenými všeobecnými súdmi. Z obsahu dovolania rovnako podľa dovolacieho súdu nie je zrejmé, akú konkrétnu právnú otázku žalobca v prípade naliehavosti právneho záujmu namietal, neuviedol právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, ani, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Keďže pristúpiť k dovolaciemu prieskumu je dovolací súd oprávnený len v prípade zákonom predpokladaného riadneho vymedzenia dovolacích dôvodov, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd uzatvára, že dovolanie podané žalobcom nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorých garanciou splnenia má byť povinné právne zastúpenie dovolateľa.

119. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nedôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti uvedenej v ust. § 420 písm. f/ C. s. p., pričom dovolanie žalobcu neobsahuje vyššie uvedené zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., a preto dovolací súd dovolanie žalobcu proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa ust. § 447 písm. c/ a f/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

120. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalovaného, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

121. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov

3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.